ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Μὲ τὸ ἅρμα μέσα στὰ κύματα !... Τρεῖς ἀδελφὲς ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ποιητή. Οἱ ἀρνητὰ καὶ οἱ ἐπικριταί του. Ἡ κακοήθειες τοῦ Ντ' Ἀνουντσιο. Τὸ μίσος τῆς ὡραίας ἀμαζόνος. Ὁ Ντ' Ἀνούντσιο βουλευτής. Οἱ ἐξωφρενικοὶ προεκλογικοὶ λόγοι του. Ἡ μανία του μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ σκυλιά. Ἡ ἐργατικότης του, κλπ. κλπ.

ΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝ σήμερα τὴν ἐξιστόρησι τῆς καταπληκτικῆς ζωῆς τοῦ Ντ' Ἀνούντσιο.

Πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον, στὸν ὁποῖο εἴδαμε τί ἐξωφρενικὸ ρόλο ἔπαιξε, ὁ Ντ' Ἀνούντσιο ἐθεωρεῖτο θρυλλικὸ πρόσωπο. Ὁλόκληρη ἡ Ἰταλία καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τοὺς ἔρωτές του, γιὰ τὶς περιπέτειές του, γιὰ τὰ καπρίτσια του καὶ γιὰ τοὺς ἐξωφρενισμούς του. Τὰ πιὸ ἀπίθανα, τὰ πιὸ ἀπίστευτα πράγματα, κυκλοφοροῦσαν γιὰ λογαριασμό του. Ἔτσι ἔλεγαν, ὅτι κάποτε ποὺ παρεθέριζε σὲ μιὰ λουτρόπολι, εἶχε ἕνα ρωμαϊκὸ ἅρμα, στὸ ὁποῖο ἀνέβαινε κάθε πρωὶ καὶ ἔκανε ἁρματοδρομίες μέσα στὴ θάλασσα! Τὸ ἅρμα αὐτὸ ἦταν τόσο πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀρώματα, ὥστε ἐπὶ πολλὴ ὥρα μοσχοβολοῦσε ὁ δρόμος ἀπ' τὸν ὁποῖο περνοῦσε.

Ἐπίσης λένε ὅτι τὸ περίφημο ἔργο του, τὶς «Παρθένες στοὺς Βράχους» τοῦ τὸ εἶχαν ἐμπνεύσει τρεῖς ἀδελφαί, ἡ ὁποῖες τὸν εἶχαν ἐρωτευθῆ παράφορα καὶ ἡ τρεῖς συγχρόνως!

Ἡ δόξα του εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε, ὅταν τὸ 1908 ἔμενε στὴ Φλορεντία, ἡ ἐφημερίδες περιέγραφαν καθημερινῶς τὴ ζωή του, ὡς τὴν πιὸ παραμικρὴ της λεπτομέρεια, πράγμα ποὺ δὲν γινόταν οὔτε γιὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας, οὔτε γιὰ τὸν πρωθυπουργό, οὔτε γιὰ τὸν Πάπα.

Ἐπίσης, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ὁλόκληρη ἡ Ἰταλία ἦταν διηρημένη σὲ δυὸ κόμματα, στοὺς ντ' Γιατί ὁ μεγάλος Ἰταλὸς ποιητὴς εἶχε καὶ ἔχει Ἀνουντσιακοὺς καὶ στοὺς Ἀντιντανουντσιακούς, ἀκόμη ὄχι μόνον φανατικοὺς θαυμαστάς, ἀλλὰ καὶ φανατικοὺς ἀρνητὰς τοῦ ἔργου του καὶ ἐπικριτὰς τῆς ζωῆς του.

Κάποτε, ἕνας γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς ἐταξείδευε στὴν Ἰταλία. Στὸ τραῖνο ἐγνωρίστηκε μὲ ἕναν κύριο πολὺ καθὼς πρέπει, μέλος παλαιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῆς Ρώμης. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἔκανε λόγο στὸν Ἰταλὸ εὐπατρίδη καὶ γιὰ τὸν Ντ' Ἀνούντσιο.

— Ἀ! μοῦ μιλεῖτε γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τοῦ εἶπε ὁ Ἰταλὸς εὐπατρίδης. Τὸν βδελύσσομαι! ..

Καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ διηγῆται στὸν κατάπληκτο συγγραφέα, πῶς, σὲ μιὰ μικρὴ ἐξοχικὴ πόλι,, στὴν ὁποία ἔμενε καὶ αὐτός, ὁ Ντ' Ἀνούντσιο ἔκανε μιὰ γυναίκα παντρεμένη νὰ τὸν ἐρωτευθῆ, πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀφῆκε τὸν σύζυγό της καὶ τὸ παιδιά της γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ πῶς στὸ τέλος ὁ Ντ' Ἀνούντσιο τὴν ἐγκατέλειψε.

— Ἀπ' τὸ κακό της τρελλάθηκε, ἐπρόσθεσε ὁ Ἰταλὸς εὐπατρίδης, μὲ μόλις συγκρατούμενη ἀγανάκτησι. Ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν τὰ γνωρίζει αὐτὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ θαυμάζῃ τὸν Ντ' Ἀνούντσιο...

Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, σχετικὸ πάντοτε μὲ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ Ντ' Ἀνούντσιο:

«— Εἶχα πάει, λέει ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεύς, κάποτε γιὰ κυνήγι στὸ Βαλονά. Ἦταν χειμώνας καὶ ἔκανε τρομερὸ κρύο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, κυνηγοῦσε μαζί μας καὶ μιὰ γυναῖκα, μιὰ κομψοτάτη ἀμαζών, γοητευτική, ὁλόξανθη, ἡ ὁποία ἐκαβαλλίευε ὑπέροχα ἕνα ὡραιότατο ἄλογο. Θυμοῦμαι ὅτι εἶχε ὄνομα Ἀγγλικὸ καὶ μιλοῦσε τὰ Γαλλικὰ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ Ρωσσικὴ προφορά.

Τὸ βράδυ, ὅλ' οἱ κυνηγοὶ καταφύγαμε στὸ πανδοχεῖο τῶν περιχώρων, ἀπ' ὅπου εἴχαμε ξεκινήσει καὶ τὸ πρωΐ. Ἐκεῖ, στὴν μικρὴ αἴθουσα τοῦ πανδοχείου, στὸ ἀδύνατο φῶς μερικῶν κεριῶν, ξαναβρῆκα τὴν ἀμαζόνα ἡ ὁποία ἔπαιρνε τσαΐ μὲ μερικοὺς ἄλλους κυνηγοὺς τῆς συντροφιᾶς μας. Ἐκάθησα κοντὰ στὴ φωτιά, ὀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε, καὶ ἡ ἀμαζόνα μὲ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο ἐπάνω στὴν κουβέντα, μὲ πληροφόρησε ὅτι κυνηγοῦσε ἀλεποῦδες κάθε χρόνο στὰ ἐξοχικὰ περίχωρα τῆς Ρώμης.

— Ὦ, τότε λοιπόν, θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς τὸν Ντ' Ἀνούντσιο; τῆς εἶπα.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ—ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ἐκεῖνο τὸ θέαμα! ἡ ὡραία ἀμαζὼν ποὺ ἔμοιαζε μὲ μαντόννα, ἄλλαξε ἀπότομα ἔκφρασι. Ἔγινε σὲ μιὰ στιγμὴ φρικτὰ ἄσχημη, πρασίνισε ἀπ' τὸ μίσος, τὸ βλέμμα της λές κ' ἔγινε δηλητήριο καὶ τὸ στόμα της συνεσπάσθη μὲ ὀργή.

— Ὦ, ναί, μοῦ ἀπάντησε, τὸν γνωρίζω τὸν Ντ' Ἀνούντσιό σας, κύριε, τὸν γνωρίζω, καὶ τὸν συχαίνομαι ὅσο κανένα ἄλλο ἄνθρωπο στὸν κόσμο. Ναί, τὸν συχαίνομαι, κύριε!...

Μὰ τί τρομερὸ λοιπὸν εἶχε κάνει ὁ ποιητὴς στὴν γοητευτικὴ αὐτὴ ἀμαζόνα, ὥστε νὰ νοιώθῃ τέτοιο ἴσως ἐναντίον του καὶ νὰ γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ μόνον στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του;

Ὦ! φαίνεται—τὸ κατάλαβα τότε—ὅτι τὰ θύματα τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ, εἶνε περισσότερα ἀπ' ὅσα νομίζομε, καὶ ὅτι καὶ ἡ ὑπέροχη ἀμαζόνα ἦταν ἕνα ἀπ' αὐτά. Τὸν μισοῦσε γιατί, ἴσως, δὲν εἶχε ἀνταποκριθῆ στὸν ἔρωτά της ἢ γιατὶ τὴν εἶχε βαρεθῆ πολὺ γληγορα...»

* * *

Ὁ Ντ' Ἀνούντσιο διετέλεσε γιὰ ἕνα φεγγάρι καὶ βουλευτής. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν βρῆκε καθόλου τοῦ γούστου του τὸ βουλευτηλίκι καὶ γλήγορα τὸ ἐγκατέλειψε. Κατὰ τὴν προεκλογική του περιοδεία ἐξεφώνησε στοὺς ἐκλογεῖς του—ἄξεστους χωρικοὺς τῶν Ἀβρουζίων—τοὺς πιὸ ἐξωφρενικοὺς λόγους. Τοὺς μιλοῦσε περὶ τέχνης, ὀμορφιᾶς καὶ περὶ τῆς ματαιότητος, τῆς πεζότητος τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων! Οἱ χωρικοὶ τὸν ἄκουαν μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ ὀρθάνοιχτο στόμα, δὲν καταλάβαιναν τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ ὅ,τι τοὺς ἔλεγε, καὶ ὅμως παρ' ὅλ' αὐτὰ (ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν καταλάβαν τί τοὺς εἶπε), τὸν ἐψήφισαν στὶς ἐκλογὲς ἐνθουσιωδῶς.

Ὅταν ἐξελέγη βουλευτὴς ὁ Ντ' Ἀνούντσιο, ἔσπευσε νὰ καθήσῃ στὴν ἄκρα ἀριστερὰ τῆς Βουλῆς, μεταξὺ τῶν πιὸ φανατικῶν σοσιαλιστῶν. Γιατί; Ὁ Θεὸς ξέρει! Ἕνα πρωὶ ὅμως, σὲ μιὰ σύσκεψη κάποιας κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἄκουσε ἕναν συνάδελφόν του σοσιαλιστὴ νὰ λέγῃ τέτοιες τρατώδεις ἀνοησίες, ὥστε ἀμέσως μάζεψε τὰ χαρτιά του, πῆρε τὸ χαρτοφυλάκιό του καὶ ἀπὸ τὴν ἄκρα ἀριστερὰ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὴν ἄκρα δεξιὰ πλευρὰ τῆς Βουλῆς, δηλαδὴ προσεχώρησε στὸ ἀντίθετο κόμμα. Τὸ πρᾶγμα φυσικὰ ἐπροκάλεσε κάποιο σκάνδαλο καὶ ἀκούσθηκαν διάφορα σχόλια, ἀλλ' ὁ Ντ' Ἀνούντσιο δὲν ἔδωκε σημασία σὲ ὅλ' αὐτά. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἄλλωστε, ἔπαυσε νὰ πηγαίνῃ στὴν Βουλὴ καὶ ἀπομακρύνθηκε—εὐτυχῶς—ὁριστικῶς ἀπὸ τὴν πολιτική.

* * *

Μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες μανίες τοῦ Ντ' Ἀνούντσιο εἶνε τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ἄλογα. Ἀπὸ νέος κατέγινε μὲ πολλὰ σπόρ, τίποτε ὅμως δὲν ἀγάπησε τόσο πολύ, ὅσο τὴν ἱππασία. Οἱ ἑρμηνευτὴ διαβάται τῶν προαστείων τῆς Ρώμης καὶ τῆς Φλορεντίας ἔβλεπαν τακτικὰ ἕναν καβαλλάρη νὰ καλπάζῃ σὰν δαιμονισμένος στοὺς δρόμους. Ἦταν ὁ Ντ' Ἀνούντσιο.

Ὁ ἴδιος διηγεῖτο κάποτε ὅτι τίποτε δὲν τὸν ξεκουράζει ἀπὸ τὴν διανοητικὴ ἐργασία ὅσο ἕνα σπόρ καὶ ἰδίως ἡ ἱππασία.

— Μπορῶ νὰ δουλέψω ὀχτὼ καὶ δέκα ὧρες συνεχῶς, ἔλεγε, φθάνει μιὰ ὥρα ἱππασίας κατόπιν γιὰ νὰ ξεκουραστῶ ἐντελῶς. Ἡ σωματικὴ ἄσκησις ξεκουράζει τὸ σῶμα μου καὶ ξεφρεσκάρει τὸ μυαλό μου.

Ὁ Ντ' Ἀνούντσιο εἶνε ἐργατικότατος. Τὰ περισσότερα ἔργα του τὰ ἔγραψε ἐντελῶς ξεριζωμένος, σὲ μοναστήρια, σὲ μικρὰ χωριά, σὲ ἀπόμερες ἐξοχικὲς πόλεις. Ὑπῆρξαν περίοδοι τῆς ζωῆς του, κατὰ τὶς ὁποῖες ἐργάσθηκε καὶ τέσσερες καὶ πέντε μῆνες ἀδιάκοπα, μὲ τὸν πλέον ἐντατικὸ τρόπο. Συνήθως ἐργάζεται τὸ πρωὶ καὶ τὴ νύκτα. Προτιμᾶ τὴ νύκτα, γιατὶ νομίζει ὅτι μέσ' στὴν μεγάλη σιωπὴ γίνεται πιὸ ξάστερο τὸ πνεῦμα του.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐργασίας του τρώει κάθε τόσο, ἐλαφρότατα ὅμως, αὐγά, γάλα καὶ φροῦτα. Εἶνε ἡ προτιμότερες τροφὲς του. Τίποτε ἄλλο.

«Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τοῦ πνεύματος, λέγει, εἶνε ἡ κοιλια». Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

* * *

Καὶ τειλειώνουμε τὸ μικρὸ αὐτὸ βιογραφικὸ σημείωμα μὲ δυὸ χα-

Ὁ Γαβριὴλ Ντ' Ἀνούντσιο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Καλλιγούλας ἐφιλοῦσε στὸ πρόσωπο ἢ τὸ λαιμὸ τὴν γυναίκα του, συνήθιζε νὰ τῆς λέγη :

—Αὐτὸ τὸ ὥμορφο κεφαλάκι μπορῶ νὰ τὸ κόψω ὁπότε θέλησω...

Στ' ἀλήθεια, πολὺ τρυφερὸς σύζυγος ἦταν ὁ περίφημος αὐτὸς αὐτοκράτωρ !

...

Ὁ αὐτοκράτωρ Καράκαλος παντρεύθηκε τὴν... μητρυιά του Ἰουλία ὑπὸ τὶς ἑξῆς συνθῆκες :

Ἡ Ἰουλία, ἡ ὁποία σημειωτέον ἦταν ὡραιοτάτη, παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα ἐνώπιόν του ἐλαφρότατα ντυμένη. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀφοῦ τὴν ἐκύτταξε μὲ θαυμασμό, τῆς εἶπε :

—Ἐὰν ἦταν ἐπιτετραμμένο ἀπὸ τοὺς νόμους, θὰ σ' ἔκαμα γυναίκα μου.

—Οἱ αὐτοκράτορες δὲν ὑπόκεινται σὲ κανένα νόμο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἰουλία.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφτασαν γιὰ ν' ἀνάψουν φλογερὸ πάθος στὸν Καράκαλο γιὰ τὴν μητρυιά του. Σὲ λίγες μέρες, παρὰ πάντα γραττὸν καὶ ἄγραφον νόμον, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν Ἰουλία, τῆς ὁποίας, σημειώσατε, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ εἶχε σφάξει ὁ ἴδιος του γιό !...

...

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ὁ Πέτρος ὁ Μέγας τῆς Ρωσσίας ἐπεσκέφθη τὴν Κοπεγχάγη, ὅπου τοῦ ἔγινε φιλοξενία ὑποδοχή.

Κάποιο ἀπόγευμα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Δανίας Φρειδερίκο τὸν Α', ἐπεσκέφθη τὸν Στρογγυλὸ Πύργο, ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιότερα μνημεῖα τῆς Κοπεγχάγης. Οἱ δυὸ μονάρχαι ἀνέβηκαν στὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ Πύργου καὶ σὲ λίγο ἕνα ἐπέοχο πανόραμα ἀπλωνόταν ἐνώπιόν τους.

Ὁ Πέτρος, κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Φρειδερίκο, τοῦ ἐξήγησε τὰ δικαιώματα τῶν Τσάρων στοὺς ὑπηκόους των.

—Θέλετε, τοῦ εἶπε ἔξαφνα, νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τῆς δυνάμεώς μου ; Ἰδού !

Καὶ, χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι ἀπὸ τὸν Φρειδερίκο, ἔγυρισε πρὸς ἕνα Κοζάκο τῆς ἀκολουθίας του καὶ δείχνοντάς του τὸ κενὸν τοῦ εἶπε μόνον :

—Πήδα !

Ὁ Κοζάκος ἐκύτταξε τὸν Τσάρο, τὸν ἐχαιρέτησε καὶ, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἐπήδησε στὴν ἄβυσσο.

—Τί λέτε τώρα ; εἶπε ὁ Πέτρος στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας. Σὲ ἔχετε τέτοιους ὑπηκόους ;

—Εὐτυχῶς ὄχι ! ἀπήντησεν ὁ Φρειδερίκος.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ὁ Δεληγιάννης ἄρρωστος. — «Θέλουμε τὸ Γέρο τοῦ Μωρηᾶ» !... Ὁ Δεληγιάννης σηκώνεται, μιλάει στοὺς διαδηλωτὰς καὶ τοῦ πέφτει ὁ πυρετός !... Ἡ ἀναχώρησις ἑνὸς πεζικοῦ συντάγματος. Ἡ ἀνησυχία τῶν πρεσβευτῶν. Πῶς τοὺς καθησύχασε καὶ πῶς τοὺς μπέρδεψε ὁ Δεληγιάννης. Ἕνας ὑπουργός... κουμπωμένος !... Τὸ ξεκούμπωμα.—«Κουμπώσου !...» — «Ποιός εἶνε ὁ κύριος ;...» κτλ.

Κάτοτε ὁ Δεληγιάννης ἤτανε στὸ κρεββάτι ἄρρωστος. Ἐκείνη τὴν ὥρα μιὰ διαδήλωσι στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ σπίτι του κ' ἡ φωνὲς τοῦ πλήθους ἔφταναν ὡς τὴν κάμαρά του.

—Τὸ γέρο ! Θέλουμε τὸ γέρο τοῦ Μωρηᾶ !...

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ Δεληγιάννης τὸ γιατρό του.

—Μιὰ διαδήλωσι λαοῦ, κ. πρόεδρε. Ζητᾶει νὰ ἐκφωνήσετε λόγο.

—Ἄ, ἔτσι, τότε πρέπει νὰ μιλήσω, ἀποκρίθηκε ὁ ἄρρωστος.

Καὶ μὲ ὅλο τὸν πυρετό του καὶ παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τοῦ γιατροῦ, σηκώθηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι, ντύθηκε στὴ στιγμὴ καὶ βγῆκε στὸν ἐξώστη. Ὁ πυρετὸς τοῦ εἶχε πέσει αἰ μοῦ καὶ ἐντελῶς κελὰ στὴν ὑγεία του, ἐξεφώνησε ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους λόγους του.

...

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπιστρατεύσεως τοῦ 1897 διαδόθηκε ἕνα ἀτύχημα ὅτι τὸ 1ο πεζικὸ σύνταγμα ἀνεχώρησε κατεστημένος ἀπὸ τὸν πρωθυπουργοῦσα, τοῦτο δὲ ἐσήμαινε κατὰ τὴν κοινὴ γνώμη τὴν ἔναρξη τοῦ πολέμου.

Οἱ πρεσβευταὶ τῶν Μ. Δυνάμεων μόλις τὸ ἔμαθαν αὐτὸ ἔτρεξαν στὸ Δεληγιάννη γιὰ νὰ ζητήσουν σχετικὰς πληροφορίες, χωρὶς νὰ κοιτάνε τοὺς ὅμως, γιατὶ φυλάγονταν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Βγαίνοντας ὅμως ἀπ' τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς συναντήθηκαν καὶ ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους τὶς πληροφορίες ποὺ ἔλαβαν.

—Ἐμένα μοῦ εἶπε ὁ κ. πρωθυπουργός, ἄρχισε ὁ πρῶτος, ὅτι τὸ 1ον σύνταγμα οὔτε ἔφυγε, οὔτε πρόκειται νὰ φύγη.

—Ἐμένα μοῦ εἶπε ὅτι τὸ σύνταγμα δὲν ἔφυγε, μπορεῖ ὅμως νὰ φύγη.

—Περίεργο πρᾶγμα ! φώναξε ὁ τρίτος πρεσβευτής. Ἐνῶ ἔλαβα τὴν πληροφορία ὅτι τὸ 1ο σύνταγμα ἑτοιμάζεται γιὰ ἀναχώρησι.

—Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω ὅτι ἀνεχώρησε κιόλας ! εἶπε ὁ τέταρτος.

—Κ' ἐγὼ ὅτι ἀνεχώρησε μὲν ἀλλὰ διετάχθη νὰ ἐπιστρέψη, πρόσθεσε ὁ τελευταῖος.

Ἔτσι ὁ Δεληγιάννης ἔδωσε πέντε διαφορετικὲς ἀπαντήσεις στοὺς πέντε πρεσβευτάς, χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τὴν ἀλήθεια : Τὸ 1ο πεζικὸ σύνταγμα εἶχε βγῆ ἁπλῶς ὡς τὸ Δαφνὶ κοὶ γύρισε τὴ νύκτα.

...

Σὲ κάποια ὑπουργικὴ μεταρρύθμισι, ὁ Δεληγιάννης ἔχοντας μαζί του ἕναν ἀπ' τοὺς νέους ὑπουργούς του, ἐπήγαινε στὰ ἀνάκτορα, ὅπου θὰ γινόταν ἡ ὁρκωμοσία.

Στὸ δρόμο ὁ νέος ὑπουργὸς ἠθέλησε νὰ μάθη ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ τί γνώμη εἶχε συγματίσει γι' αὐτὸν ὁ βασιλεύς.

—Ποιὰ γνώμη ἔχει γιὰ σᾶς ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεύς; ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Δεληγιάννης. Τὴν ἀρίστην ἐξ ὅλων. Σᾶς ἐκτιμᾶ καὶ σᾶς ὑπολήπτεται ὅσο κανέναν ἄλλον. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι σᾶς βρίσκει λιγάκι... «boutonè»

Ὁ νέος ὑπουργός, ὁ ὁποῖος πολὺ λίγες λέξεις τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐγνώριζε, ἀμέσως ὕστερα ἀπ' τὴν ὁρκωμοσία ἔτρεξε νὰ βρῆ στὸ λεξικὸ τὴ σημασία τῆς λέξεως Boutonè· σημαίνει «κουμπωμένος», ἀλλὰ καὶ κρυφίνους. Τὴ δεύτερη ὅμως σημασία δὲν τὴν εἶχε σημειωμένη τὸ λεξικό κ' ἔτσι ὁ ὑπουργὸς ἔκαβε τὴν ἑξῆς γκάφα : Ὅταν ἐπρόκειτο, κάτι ἄλλη φορά, νὰ ξαναπάνε στὰ ἀνάκτορα μὲ τὸν Δεληγιάννη, παρουσιάστηκε στὸν πρωθυπουργὸ μὲ τὴ ρεδιγκότα του ξεκούμπωτη.

—Αἰσθάνεσθε ζέστη, νομίζω ; τοῦ λέει μὲ ἀβρότητα ὁ Δεληγιάννης, θέλοντας νὰ τοῦ ὑποδείξη μὲ τρόπο ὅτι ἡ ἐθιμοτυπία τοῦ ἐπέβαλλε νὰ εἶνε κουμπωμένος.

—Ἀπεναντίας, κ. πρόεδρε, κρυώνω. Ἡ μέρα σήμερα εἶνε ψυχρή.

—Ἀλλὰ τότε γιατὶ ἀφίνετε τὴ ρεδιγκότα σας ἀνοιχτή ;

—Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε σεῖς ὁ ἴδιος, κ. πρόεδρε, ὅτι ὁ βασιλεὺς μὲ βρίσκει πολύ... κουμπωμένον ;

...

Ὁ Δεληγιάννης ἐδείκνυε ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα στὴν τήρησι καὶ τῶν ἐλαχίστων τύπων.

Ὅταν λοιπὸν ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Καλογερόπουλος, ὁ μακαρίτης Θεοτόκης, πρωθυπουργὸς τότε, ἐλησμόνησε νὰ ἀναγγείλη στὴν ἀρχὴ τῆς συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς τὸ διορισμὸ τοῦ νέου ὑπουργοῦ, ὅπως ὅριζαν οἱ νόμοι.

Ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε λοιπὸν ἡ συνεδρίασις, ὁ Καλογερόπουλος ἀνέβηκε στὸ βῆμα γιὰ νὰ δώση μιὰ πληροφορία ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Τότε ὁ Δεληγιάννης ἀκούστηκε νὰ λέη μὲ ἀπορία τάχα:

—Μὰ ποιὸς εἶνε ὁ κύριος ;

ριτωμένα ἀνέκδοτα.

Κάποτε ὁ Ντ' Ἀνούντσιο εἶχε κληθῆ ὡς μάρτυς σε κάποιο ὑπόθεσι. Στὸ δικαστήριο, ὁ δικαστὴς ἀπηύθυνε στὸν ποιητὴ τὴν τυπικὴ ἐρώτησι : «Πόσων ἐτῶν εἶσθε ;»

—Κύριε δικαστά, ἀπάντησε ὁ Ντ' Ἀνούντσιο, τὶς γυναίκες καὶ τοὺς καλλιτέχνες δὲν τοὺς ρωτοῦν ποτὲ γιὰ τὴν ἡλικία τους. Ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζετε αὐτό !

Τὸ ἄλλο ἀνέκδοτο ἀναφέρεται στὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπῆρξε διοικητὴς τοῦ Φιοῦμε.

Μιὰ θερινὴ μέρα ὁ Ντ' Ἀνούντσιο παρακολουθοῦσε τὰ γυμνάσια ἑνὸς Σώματος τῶν «Ἀρντίτι» (τῶν στρατιωτῶν τοῦ Φιοῦμε), πάνω στὰ βουνὰ τοῦ Φιοῦμε. Τὴν αὐγή, ἕνας νεαρὸς «Ἀρντίτο» ἀπὸ τὴν Σικελία, ἐπέστρεψε ἀπὸ μιὰ «ἀναγνώρισι», στὴν ὁποίαν τὸν εἶχαν στείλει νὰ κάνη τὴ νύκτα καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῆ τὸν διοικητὴ γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρη σχετικῶς.

Τὸν εἰσήγαγαν πράγματι στὴν σκηνὴ τοῦ Ντ' Ἀνούντσιο, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε πάρει τὸ μπάνιο του καὶ φορεῦσε ἀκόμη τὴν πιτζάμα του, μιὰ ὥμορφη παρδαλὴ πιτζάμα μὲ ρίγες καὶ κλαδιά.

Ὁ καλὸς Σικελὸς φαίνεται ὅτι πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔβλεπε πιτζάμα.

Γι' αὐτό, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἀναφορά του καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν σκηνὴ—τὴν ἱερὴ σκηνὴ τοῦ κ. διοιτοῦ—ἦταν περήφανος σὰν νἄχε δῆ τὸν Θεό.

—Ἔ, λοιπόν, τὸν ρώτησαν οἱ σύντροφοί του. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶδες τὸν κ. διοικητή ;

—Βέβαια, τὸν εἶδα, ἀπάντησε ὁ Σικελός. Τὸν εἶδα ὅπως σᾶς βλέπω. Καὶ τοῦ μίλησα... Ἀλλὰ δὲν εἶχε βάλει ἀκόμη τὴ στολή του. Φοροῦσε ἕνα περίεργο κοστοῦμι, αὐτὸ ποὺ φοράει ὅταν... εἶνε ποιητής !..... .. ..